

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Jaroslavy Fúrovej, v právnej veci žalobcu **Ing. M. B.**, zastúpeného **JUDr. R. S.**, advokátom, proti žalovanému **Krajskému riaditeľstvu Policajného zboru v Trnave, Krajský dopravný inšpektorát**, Kollárova 31, Trnava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného a o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 14S 2/2008-17 z 21. augusta 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 14S 2/2008-17 z 21. augusta 2008, **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trnave podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. p. KPR-320/DI-ODV-2007 z 10. decembra 2007 ako aj rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu č.p. ČTS-P:ORP-1235/DI-SK-2007 z 22.októbra 2007, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie o priestupku vydané Okresným dopravným inšpektorátom Okresného riaditeľstva Policajného zboru v T., ktorým prvostupňový správny orgán uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1, písm. l/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej aj „priestupkový zákon“) a uložil mu pokutu vo výške 4.000,--Sk ako aj úhradu trov priestupkového konania 500,--Sk. Priestupku sa mal žalobca dopustiť porušením ustanovenia § 4 ods. 2 písm. c/ a § 13 ods. 1 zákona NR SR č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov - účinného do 31.januára 2009 (ďalej aj „zákon č. 315/1996 Z.z.“), a to tým, že dňa 2. júla 2007 o 14.40 hod. viedol ako vodič osobné motorové vozidlo zn. Audi 100 s evidenčným číslom X. v T. po ul. Spartakovskej v smere ku križovatke s ul. Sladovníckou, kde pri obchádzaní vozidiel stojacich pred ním z ľavej strany, na krátky čas viedol svoje vozidlo v protismere, kde následne došlo k zrážke s vozidlom zn. Honda Civic s evidenčným číslom X. vodiča M. B.,

jazdiaceho po ul. Spartakovskej v tom istom smere, ktorý práve z priebežného jazdného pruhu vykonával otáčanie sa do ľavej strany.

Krajský súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z ustanovení § 244 ods. 1 OSP a § 22 ods. 1 a 2 zákona 372/1990 Zb. priestupkového zákona a § 4 ods. 2 písm. c/ a § 13 ods. 1 zákona o premávke na pozemných komunikáciách, keď z pripojeného spisového materiálu žalovaného zistil, že žalovaný spoľahlivo zistil skutkový stav a zo zistených skutkových okolností vyvodil správny právny záver. Poukázal na to, že zo záznamu o podaní vysvetlenia z 13.8.2007 vyplýva, že žalobca uviedol, že niekde na začiatku doľava odbočujúceho jazdného pruhu, začal prechádzať do protismeru a to, aby mohol obísť modré vozidlo, ktoré mu bránilo v prejazde, pričom predtým sa však dostatočne presvedčil, či mu oproti nič nejde a ani z jazdného pruhu v smere na ul. Kollárovu nikto neodbočuje doľava a že si nie je vedomý zavinenia tejto dopravnej nehody. Podobne druhý účastník dopravnej nehody T. uviedol v zápisnici o podaní vysvetlenia z 11.7.2007, že si nie je vedomý zavinenia dopravnej nehody, nakoľko vozidlo žalobcu, ktoré do neho narazilo, sa celkom jednoznačne pohybovalo v protismernej časti vozovky, kde nemalo čo robiť. Taktiež v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu sám žalobca uviedol, že skontroloval celú situáciu veľmi dôkladne a keď sa presvedčil, že oproti nejde žiadne vozidlo, že nikto nebude vybočovať, tak začal obchádzať stojace vozidlá, ako aj modrú Fabiu, ktorá mala zapnutú smerovku doprava a stála v jazdnom pruhu, do ktorého sa chcel zaradiť on. Pred touto Fabiou bol jazdný pruh voľný a až tesne pred semaformi stáli dve vozidlá, ktoré tiež odbočovali doľava a on sa chcel zaradiť za tieto dve stojace vozidlá.

Krajský súd k tomuto zdôraznil, že sám žalobca nespochybňuje skutkové zistenia žalovaného, že viedol svoje motorové vozidlo v protismere. Tvrdenia žalobcu v žalobe, že nezapríčinil vznik dopravnej nehody a že sa dostatočne presvedčil pred tým ako vošiel do protismeru, že neohrozí žiadne vozidlo sú podľa krajského súdu irelevantné, pretože z priloženej fotodokumentácie zo dňa vzniku dopravnej nehody jednoznačne vyplýva, že došlo z jeho strany k porušeniu dopravných predpisov – nachádzal sa v protismere.

Žalobcovi „nárok“ na náhradu trov konania nepriznal, rozhodnutie v tejto časti odôvodnil ustanovením § 250k ods. 1 OSP.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie domáhajúc sa podľa § 250ja ods. 3 OSP jeho zmeny, zrušenia rozhodnutia správneho orgánu a vrátenia veci na ďalšie konanie. S poukazom na obsah spisu správneho orgánu a podaného vysvetlenia naďalej tvrdil, že obchádzal pred ním stojace vozidlo, ktoré malo vyhodенý ukazovateľ smeru doprava, keďže sa chcelo zaradiť do priebežného jazdného pruhu vpravo. Jeho úmyslom bolo obísť toto stojace vozidlo a zaradiť sa pred neho – bližšie k ústiu križovatky, kde bolo pred spomínaným vozidlom voľné miesto. Pri obchádzaní spomínaného vozidla prirodzene musel vybočiť zo smeru svojej jazdy, v dôsledku čoho musel logicky prejsť pri uskutočňovaní tohto manévru do protismeru, aby sa následne po obídení predmetného vozidla mohol pred neho do svojho pôvodného jazdného pruhu zaradiť. Pri tomto odbočovacom manévri postupoval tak, aby neohrozil ani neobmedzil protiídúcich vodičov a aby neohrozil ani vodičov idúcich za ním ani iných účastníkov cestnej premávky, pričom mal zapnutý ukazovateľ smeru vľavo. Tvrdil, že nemohol predvídať správanie sa vodiča M. jazdiaceho na vozidle Honda Civic, ktorý sa v čase, keď pred žalobcom stojace vozidlo žalobca obchádzal (bol prednou časťou svojho vozidla kúsok pred prednou časťou obchádzaného vozidla) vošiel náhle a neočakávane do jeho jazdnej dráhy a do neho narazil. Žalobca naďalej tvrdil, že vodič M. nemal vyhodенý ukazovateľ smeru vľavo a nezodpovedá skutočnosti, že by sa pohyboval pomaly (po náraze sa

posunulo žalobcovo oveľa ťažšie vozidlo smerom k nástupnému ostrovčeku vľavo). Zámer vodiča M. – otočiť sa v križovatke a vojsť so svojim vozidlom do protismeru sa nedal očakávať. Z obsahu záznamu a podaní vysvetlenia zo dňa 11.7.2007, ktorý sa nachádza v spise správneho orgánu, pritom podľa žalobcu vyplýva, že sa tento vodič do ľavej strany, do ktorej sa mienil „zatočiť“, vôbec nepozeral.

Za takejto, žalobcom už viackrát popisovanej dopravnej situácie, je potom podľa jeho názoru dôvod rozhodnutia súdu prvého stupňa o jeho údajnom porušení dopravných predpisov (zdôvodnený v podstate iba tým, že sa nachádzal v protismere) nesprávny.

Podľa žalobcu mal preto krajský súd v zmysle jeho žaloby a z dôvodov v nej uvedených (na ktoré k v podrobnostiach odkázal) zrušiť napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako i rozhodnutie OR PZ T. a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Pokiaľ tak neurobil, nerozhodol podľa názoru žalobcu v súlade so zákonom a je odôvodnený žalobcov návrh, aby odvolací súd rozhodol s poukazom na ustanovenie § 250ja ods. 3 OSP tak, ako to uvádza v úvode odvolania.

Žalovaný vo svojom písomnom podaní uviedol, že nepovažuje za potrebné vyjadriť sa k odvolaniu a že trvá na svojom rozhodnutí.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal vec v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 a § 250f ods. 1, 2 OSP v spojení s § 211 ods. 2 a § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno vyhovieť.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

V zmysle ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 250i ods. 1 OSP pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Ak však správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy (§ 250i ods. 2 OSP).

Podľa § 51 priestupkového zákona ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní.

To znamená, že povinnosťou dopravného inšpektorátu pri rozhodovaní v konaní o priestupkoch je postupovať aj podľa jednotlivých ustanovení zákona č. 71/1967 Zb.

o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) a pri ich aplikácii vychádzať zo základných zásad správneho konania (§ 3 správneho poriadku). Správny orgán je viazaný zásadou zákonnosti (§ 3 ods. 1 správneho poriadku), v intenciách ktorej je povinný v konaní a pri rozhodovaní zachovať procesné predpisy ako aj predpisy hmotnoprávne. Musí postupovať v konaní tak, aby správny orgán zabezpečoval ochranu práv osôb a súčasne vyžadoval plnenie ich povinností v nadväznosti na ochranu záujmov štátu a spoločnosti. Ide o presadzovanie cieľov hmotnoprávnej úpravy v konkrétnej veci.

Povinnosťou správneho orgánu je zistiť všetky právne rozhodné skutočnosti bez ohľadu na to, v čí prospech svedčia. Z povinnosti správneho orgánu zistiť úplný stav veci tiež vyplýva, že správny orgán nie je viazaný návrhmi účastníkov konania na vykonanie dôkazov (§ 32 ods. 1 správneho poriadku). Stav veci sa musí zistiť súčasne presne, čo znamená, že musí zodpovedať reálnej skutočnosti. Zistenie úplného a presného stavu vecí je základným predpokladom zákonnosti a správnosti rozhodnutia správneho orgánu.

Správny orgán je povinný hodnotiť každý dôkaz samostatne a potom všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie dôkazov musí správny orgán náležite odôvodniť v odôvodnení rozhodnutia (§ 34 ods. 5 a § 47 ods. 3 správneho poriadku).

Podľa názoru odvolacieho súdu žalovaný aj prvostupňový správny orgán pri vydaní rozhodnutí podľa citovaných ustanovení správneho poriadku a zákona o priestupkoch postupovali a potrebné relevantné dôkazy v záujme náležitého ozrejmenia skutkového stavu veci vykonali, vo veci zistili náležite skutkový stav a zo skutkových okolností vyvodili i správny právny záver. Z týchto dôvodov súd prvého stupňa postupoval v súlade so zákonom včítane ustanovenia § 250i ods. 2 OSP, ak preskúmané rozhodnutie odporcu podľa § 250q ods. 2 OSP potvrdil.

Podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 315/1996 Z.z. účinného do 31. januára 2009 vodič je povinný venovať sa plne vedeniu vozidla a sledovať situáciu v cestnej premávke.

Podľa § 13 ods. 1 zákona č. 315/1996 Z.z. účinného do 31. januára 2009 vodič, ktorý pri obchádzaní vozidla, ktoré zastavilo alebo stojí, alebo pri obchádzaní prekážky cestnej premávky alebo chodca vybočuje zo smeru svojej jazdy, nesmie ohroziť ani obmedziť protiídúcich vodičov; nesmie ohroziť ani vodičov jazdiacich za ním, ani iných účastníkov cestnej premávky. Vodič je pritom povinný dávať znamenie o zmene smeru jazdy.

Obchádzanie (spolu so zmenou jazdného pruhu, odbočovaním, predchádzaním, otáčaním, cúvaním, zastavením a státím) patrí medzi najčastejšie príklady „ohrozenia“ alebo „obmedzenia“ ostatných účastníkov cestnej premávky.

Preto v zmysle citovaného zákonného ustanovenia okrem všeobecných povinností vodiča mal žalobca povinnosť neohroziť ani neobmedziť ostatných účastníkov cestnej premávky, osobitne protiídúcich vodičov a vodičov jazdiacich za ním.

Aj z ustálenej judikatúry (napr. Rt 45/79) možno vyvodiť povinnosť vodiča motorového vozidla, ktorý obchádza pred ním stojace vozidlá, neohroziť a neobmedziť protiídúceho vodiča (od 1.4.1997 do 31.1. 2009 § 13 ods. 1 zákona č. 315/1996 Z.z.), ktorá platí aj v prípade, ak by protiídúci vodič mohol pri správnom spôsobe jazdy pri pravom okraji vozovky (§ 7 ods. 1 cit. zákona) ponechať dostatok priestoru na obídenie prekážky (stojaceho

vozidla). Ak sa pri obchádzaní prekážky (stojaceho vozidla) stretáva vodič s iným vozidlom, nesmie si vynucovať priestor na obídenie prekážky (stojaceho vozidla). Za takejto situácie by mohol vodič obísť prekážku (stojace vozidlo) a vojsť pritom do protismeru len vtedy, keď mu protiidúci vodič jasne a bez akýchkoľvek pochybností ponecháva dostatok miesta na bezpečné obídenie prekážky (stojaceho vozidla) i na to, aby sa protiidúce vozidlá bezpečne vyhli.

Z obsahu súdneho spisu a pripojeného administratívneho spisu odvolací súd v súlade so zistením prvostupňového súdu dospel k záveru, že skutkový stav veci nie je medzi účastníkmi sporný, že posúdenie konania žalobcu správnymi orgánmi nedáva pochybnosti o tom, že správne orgány rozhodli v súlade so zákonom o priestupkoch a že názor žalobcu na danú dopravnú situáciu, výsledkom ktorej bola dopravná nehoda, ktorá bola predmetom priestupkového konania, prezentovaný v odvolaní treba považovať za účelový nemajúci oporu v preukázanom skutkovom stave a v právnych predpisoch.

Obsahom priestupkového spisu včítane záznamu dopravnej nehody, plániku jej miesta, zápisnice o obhliadne miesta dopravnej nehody a fotodokumentácie bolo i podľa názoru krajského súdu jednoznačne preukázané porušenie zákona o premávke na pozemných komunikáciách účinného do 31. januára 2009 zo strany žalobcu. Vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu a zo zhora uvedených zákonných ustanovení a zásad odvolací súd v súlade s názorom súdu prvého stupňa dospel k záveru, že námietky žalobcu týkajúce sa nezákonnosti administratívneho konania neobstoja.

Samotné tvrdenie žalobcu, že sa pri obchádzaní vedeniu svojho motorového vozidla venoval na 100% a že sa nemohol dopustiť porušenia zákona o pozemných komunikáciách a teda ani dopravného priestupku, nemôže vyvrátiť skutkové zistenia vykonané v správnom konaní a tým ani právne posúdenie veci správnymi orgánmi a súdom prvého stupňa. Závažnosť porušenia právnych predpisov žalobcom neznižuje ani prípadné porušenie dopravných predpisov zo strany vodiča T. M. tak, ako sú obe uvedené v Zázname dopravnej nehody z 2.7.2007 (č. 1. 23 priestupkového spisu).

Podľa názoru odvolacieho súdu krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku námietky žalobcu vznesené v žalobe podrobne vyhodnotil a dostatočne právne posúdil a žalobca v odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti a dôkazy, s ktorými by sa nebol krajský súd vyporiadal.

Takto potom Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací dospel k záveru, že ani námietky žalobcu vznesené v odvolaní nie sú opodstatnené, a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil. Pritom sa v zásade stotožnil s právnym posúdením veci krajským súdom ako aj dôvodmi jeho rozhodnutia súc tiež viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 219 ods. 2 a § 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP a § 142 ods. 1 OSP s poukazom na § 246c veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP a nepriznal účastníkom náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovaný si ich neuplatnil, ani mu v tomto konaní trovy nevznikli.

P o u ě n i e: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 13. mája 2009

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth